

Alena Valová

moje
lásky
|2|

Alena Valová

MOJE LÁSKY 2

2015

ŽAR

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena nebo reprodukována bez předchozího písemného souhlasu držitele práv.

Alena Valová

MOJE LÁSKY 2

Sazba: Dušan Žárský

Ilustrace: kopie grafického listu Evy Zůbkové

V elektronické podobě první vydání

Vydal Dušan Žárský – ŽÁR, www.zar.cz

v roce 2015

ISBN: 978-80-86725-61-1

CO JE PLATNÁ KVĚTU KRÁSA
KDYŽ NEZAVONÍ
K ČEMU JE ZVON, KDYŽ MLČÍ
A NEZAZVONÍ
NENÍ DOBRÝ SVĚT, VE KTERÉM
LÁSKA UMÍRÁ
ŠPATNÝ JE TÓN, CO LIDEM
TAJNÁ VRÁTKA K SRDCÍM
NEOTVÍRÁ...

Milí přátelé,

vydávat další autorská CD je nad moje finanční možnosti, takže než se najdou ochotní sponzoři, mám pro Vás aspoň MOJE LÁSKY 2.

Budu doufat, že Vás potěší stejně, jako ten první díl a že trošku té lásky z mých veršů a písniček přejde i k Vám...

Mějte se krásně, buďte zdraví a moc šťastní!

Jenom to dobré Vám přeje

Vaše Alena Valová

(A už teď se můžete těšit na vydání třetího dílu – slibuji, že bude ještě hezčí, než Ty dva před ním!)

Roman STRAKA

je český autor, žijící ve Vídni. Kromě toho, že píše hudbu i texty pro různé hudební žánry (vč. muzikálu), zpívá, dělá baviče, moderuje, od dětství hraje koncertně na akordeon, ještě aranžuje pro různá hudební seskupení.

V Bulharsku má „svůj“ dívčí kvartet DIANA, který hraje jeho muziku nebo jeho úpravy.

Už dlouhá léta spolupracuje asi s dvacítkou hudebních vydavatelů v Rakousku, Německu i jinde. Jeho skladby se už počítají ne na stovky, ale na tisíce...

Koncem listopadu 2010 mi od něj přišel první e-mail – někde na internetu zahlédl moje jméno. Že píšu texty a verše, hraju na harmoniku, zpívám a moderuji – proč ne. Takových žen je víc. Ale jak sám uvedl:

„baba jako autorka hudby... ?“

Tak mi Roman napsal – od té doby naše e-mailová pošta mezi Vídní a Viganticemi přes PC běží vesele dál. Jenom jsme brzy od počátečního vzájemného poznávání přešli do aktivní tvorby.

Dnes naše „autorská dvojice“ má na svém kontě už přes 550 skladeb (k 30.4.2013) s různými náměty - písničky mají velkou šanci oslovit široké spektrum posluchačů různých věkových kategorií a výrazně zpestřit i obohatit repertoár větších kapel i menších hudebních skupin a sólistů.

Máme připravené k vydání 3 zpěvníčky (po 12 písních) pro nižší ročníky základních škol a pro MŠ – předškoláky. Stejně tak čekají na své vydavatele (sponzory) i dva zpěvníčky písní o růžích.

Obě knížky – MOJE LÁSKY 2 (a chystaná 3) – to jsou v podstatě moje texty na Romanovu muziku.

Alena Valová

Texty na hudbu Romana Straky

- I POJĎ SI HRÁT – zpěvníček pro děti – 9
- II PRO MAMINKU – zpěvníček pro děti – 19
- III KŮZLÁTKA – zpěvníček pro děti – 30
- IV Písničky o růžích – zpěvník 1 a 2 – 40
- V Ostatní skladby – rytmus 2/4 – 68
- VI Ostatní skladby – rytmus 3/4, 6/8 – 189
- VII Ostatní skladby – rytmus 4/4 – 287
- VIII Můj bonus pro ty menší – 355 i větší 370

I /

POJĎ SI HRÁT

Zpěvníček pro děti 1

POJĎ SI HRÁT

Haló, haló, pojd' si s námi hrát,
ať jsi velký nebo maličký –
postavíme z písku krásný hrad
nebo můžeme hrát kuličky.

Oženíme krále s princeznou –
až ten zámek z písku bude stát,
otevřeme spolu skříňku kouzelnou.
Tak voláme tě – pojd' si s námi hrát!

MRAVENEČEK

Byl smutný malinký mraveneček...
Že chtěl znát odpověď mou,
sedl si přede mnou na zadeček –
jen ať mu dám radu svou.
Prý problém vyřešit neumí sám,
tak mně o radu žádá.
Abys byl veselý
dneska i v pondělí –
najdi si kamaráda!

PÁV A ŠNEK

Potkal pan páv pana šneka –
trvalo mu celý týden
dojít tam, kde teče řeka –
pozdravil ho dobrý den.

Pan šnek mu nevěří –
i když by rád –
co když si mně, pane páve,
na večeri chcete dát?

Šnek udělá náhle kličku,
otočí se čelem vzad.

S pávem si hrál na honičku –
dopadne to dobře. Snad...

PES A KOČIČKA

Zakous se mi do trička
nějaký pes cizí,
viděla to kočička,
řekla mu, ať zmizí.
Protože v tom tričku novém
byla díra veliká,
když se tajně vracím domů,
kabát radši nesvlíkám.
Co mi pejsek roztrhal,
spravím jehličkou,
kamarádit budu dál
s ním a taky s kočičkou.

Když o tom tak přemýšlím –
tedy o tom psovi –
co to bylo za rasu,
snad mi kočka poví.
Že mi byl hned podezřelý,
kouknul jsem mu na rypák –
že byl celý pruhovaný,
asi to byl divočák.
Šel jsem smutný domů sám
s bříškem bolavým,
od zítřka se vyhýbám
hlavně pejskům toulavým.

PÍSNÍČKA

Jak tahle kouzelná písnička,
co právě nádherně zní,
bývá i voňavá kytička
pro naše potěšení.
Všichni si vesele zpívají,
kapela může jim hrát,
za čas se s úsměvem potkávají,
písničky každý má rád.

ZVÍŘÁTKA

Já mám pejska k zulíbání,
nosí čapku na plavání,
čumáček má veliký
a kouří jenom doutníky.
Páni doktoři nám praví,
že kouření škodí zdraví –
doutník schovám,
psovi podám
párek v rohlíku.
Zdařilo se moje dílo,
pejska se mi podařilo
bez velkého povyku
zbavit toho zlovyku.

Máme taky prase Žofku,
nosí bílou rádiovku –
když se trochu vyčásí
i na piano zahrá si.
Nožičky má jako srnka,
na klávesy jimi brnká –
třebaže je, přiznejme si,
trošku při těle.
Za deště i na sluníčku
vždycky má čas na písničku –
ví to všichni přátelé,
s Žofkou je tu vesele.

MOTÝLEK

Zahradou když jsem chodila,
potkala jsem tam motýla,
jak z květu na květ usedá,
na oddech prý nemá čas.
Slad'oučký nektar nasaje
a hned odlétá do ráje,
on všechny kvítečky zná, ó, ó,
snad někdy přiletí zas.

HASTRMAN

Kde jsou barevné pentličky,
bydlí starý hastrman.
Prý je milý na dětičky –
zkrátka hodný pán.
Má u nosu vodní kapky,
chladno prý mu dobře nedělá,
kam jde, zůstanou mokré ťapky,
vždyť ho trápí rýma zlá.
Důvod, hastrmánku, známe,
je to tvůj studený byt –
tak ti dobrou radu dáme:
musíš si tam doma zatopit!

KÁČATA

Po dvorku se procházejí káčata,
žlut'oučká jsou,
jako celá ze zlata.
Když je máma
vezme sebou do vody,
pořádají hned plavecké závody.
Na tátovi kačerovi
je to dobře znát,
že má tu svou drobotinu
taky hodně rád.
Máma kačka je zas bohatá –
vždyť jsou přece zlatá její káčata.

BERUŠKA

Znám berušku, co je smutná,
slzičky jí očka skrápí –
jenom jednu tečku má
a to ji utrápí.

Naše malá pinkalinka
ať si v noci klidně spinká –
ta beruška ještě neumí
počítat do sedmi.

Ty, sluníčko sedmítečné,
s tebou je hned veselý svět –
do nebíčka, do peklíčka
hned si můžeš odletět.

MATEŘÍDOUŠKA

Motýlek mi šeptá do ouška,
prý už kvete mateřídouška,
že když se k ní blízko skloním,
jako ona taky hezky zavoním.
Pak motýl letěl zase dál,
už se ladně vznáší
ke květince další –
když mi tu dobrou zprávu dal,
křídélkama naposledy zamával.

Na sluníčku lístky usuším,
jak jsou zdravé, ještě netuším.
Čaje šálek dobrý je lék,
materídouška že léčí, už to vím.

NA KOLOTOČI

Hlava se dokola točí,
svět je jen barevný pás...
Sedíme na kolotoči,
točí se, točí se zas.
Jsme jako bělaví ptáci,
co letí v modravou dál,
co znovu zjara zpátky se vrací,
jako jim vánek nám vál.

II /

PRO MAMINKU

Zpěvníček pro děti 2

PRO MAMINKU

Mámu svoji mám
ze všech nejradši,
tak ji pošeptám
slovíčka nejsladší.
Pak jí pusu dám,
dárek odevzdám –
voňavou konvalinku
a k tomu písničku
pro maminku.

ŽABIČKA

Když se bílý měsíček
koupal večer v rybníčku,
vzal si volno od hvězdiček,
zavolal na žabičku:
Pojď sem ke mně na hladinu,
svezeme se na leknínu –
nechod' ještě, žabko, spát,
ať můžeme si spolu hrát.

Pak jí řekl: dnes už dost,
jít do hajan už je čas,
s žabičkou si zamávali,
hrát si zítra budou zas.
Chodit v noci k rybníčku
měsíčkovi bylo vhod,
žabička mu zazpívala,
cvrček zahrál doprovod.

Měsíčního kamaráda
malá žabka měla ráda,
jenomže to způsobilo
poprask mezi žabáky.
Měsíček to uviděl,
napravit to asi chtěl,
udobřil se s hvězdičkama
a pak zmizel za mraky.

SLUNÍČKO

Sluníčko – zlatý míč –
ve dne všechno kolem hřeje,
večer, než se koulí pryč,
nám dobrou noc popřeje.
Na zahrady pozor dává,
sucho je netrápí –
na černý mrak zamává,
ať je deštěm pokrápí.
Paprsek zalechtal
na tváříčky všechny spáče –
dávno dobře víme,
že dál ranní ptáče doskáče.
No tak, jen pojd'te ven,
oblečte si jenom tričko,
nádherný bude den –
vzkaz posílá sluníčko.

KLAUN

Kdo to přišel bos
v modré čepici?
Červený má nos,
úsměv na líci,
za svůj domov má cirkusový stan,
už ho potlesk vítá –
představil se klaun.
Zpívá, tancuje,
taky žongluje,
pod šapitó cvičí na slonovi,
leze na provaz –
chodíme tam zas
právě jen kvůli klaunovi.
Že ten popleta
jezdí do světa
a je báječný, ví už každý z nás –
umí rozesmát,
má ho každý rád,
tak mu zatleskejme, ať se vrátí zas.

TANEČEK

My, malí, to sotva známe,
co tančil náš dědeček
a proto si zahrát dáme
trošku jiný taneček.

Valčík, tango nebo polku
ještě tančit nedovedem –
zato máme diskotéku,
tam to rozjedem!

Taky dnes tam všichni půjdem
na disko se zatočit –
to, co dřív se tancovalo,
můžeme se doučit.

DELFÍN

Znám jednoho delfína,
nechce chodit do kina –
prý se potmě hrozně bojí.
(Říká jeho mamina).

S veverkou mám taky problém –
tedy s jednou z nich –
lyžovat chce i když není sních.
Do kina teď ježky vodím,
na grotesky s nimi chodím –
dnes tam právě začíná
film od Charlie Chaplina.

VLAŠTOVIČKA

Na dráty vlaštovka sedá,
její zpěv smutný se zdál.
Žít u nás v zimě se nedá,
za teplem odletí v dál.
Vlaštovky, cestu už znáte,
aby vás nespálil mráz,
za moře v dálku odlétáte –
s jarem se vrátíte zas.

HROCH

U lesa byl stoh
a v něm bydlel hroch,
co mu hodně scházel kamarád –
jak zahlédl mraky,
pouštěl taky draky,
hrát si jako malý, to měl rád.

I když je váha těžká,
pouze vypadá těžkopádně –
když prý zašlápne ježka,
mrzí to každopádně.

Ráno ten náš hroch
rozmetal svůj stoh,
za dětmi se rozhod podívat.
Vzal si sebou výra,
taky netopýra,
že si budou všichni spolu hrát.

SLON

Kráčí ulicí slon,
troubí jak heligón.
I když není malinký,
pořád baští pralinky,
už má břicho jak zvon.

V průvodu chodívá na špici,
sem tam se dá do poklusu –
slon spolu se slečnou slonicí
jsou chloubou v každém cirkusu.

Že má svou slonici rád,
troubí do světa dál.
Teď tu za plotem
mává chobotem –
prý se zamiloval.

HUSIČKY MOJE

Housatům říkala máma,
ať chvíli zůstanou stát,
že se jich v rybníčku sama
nemůže dopočítat.

Ach jo...

Husičky – drobečci zlatí,
berou to jen jako špás –
v rákosí sem tam se ztratí,
k mámě pak vrátí se zas.

MEDVÍDEK

V lese žil medvídek úplně sám –
vsadil se se starým medvědem,
že brzy na louce otevře krám,
kde bude všem nabízet
malé hrníčky s medem.

Medvídek pacičku
strkal do hrníčků,
co bylo dál?

Krámek není víc.

Tak dlouho sladký med ochutnával,
až v krámě na prodej nezbylo nic.

KLOKAN

Máme doma klokana,
když si lehne na záda,
dívá se na prázdnou kapsu,
že v ní něco postrádá.

Hej, pane klokane,
ty zapomínáš,
pro malého klokánka
že kapsu máš.

Je to přece paráda –
když chceš skákat od rána,
k tomu mít i kamaráda,
tak si poříd' klokana!

III /

KŮZLÁTKA

Zpěvníček pro děti 3

KROKODÝL

Naše Máša v městě byla,
koupila si krokodýla,
ale byl tak mazaný –
odmítl jít do vany.

Tak spávají na posteli,
o kterou se svorně dělí.
Někdy jim to neklape –
sežral jí půl kanape.

Jenomže večer ještě
loudil pohádky
a tak Máša během týdne
odnesla ho zpátky.

Bude mít už zakrátko
svoje nové zvířátko,
koupí si ho asi na splátky.

Vážně, to je síla!
místo krokodýla
Mášinka si přinesla domů vorvaně.

Ani netuší, jak mu to sluší,
s gumovýma kačenkama
hezky spinká ve vaně.

KRTEK

Hlídá kočka krtka,
prý si na něj počká
za to, že tenhle zahradníček
udělal kopečky do kytíček.
Spoustu tajných chodbiček znal,
do jedné z nich se krtěk schoval.

ŽELVA

Želvu jsem dostal k svátku –
Žofinka jméno má.
Bývá s ní hodně zmatku –
všecko ví, všecko zná.
Mámě to sice vadí,
jak dohlíží nad mým úkolem,
že mi ta želva radí,
když sedí pod stolem.
Řekla mi Žofka skvělá
nad mými úkoly,
že prý by taky chtěla
se mnou chodit do školy.

KOČIČKA

Ta naše kočička-a,
ta šlápla do mlíčka-a,
že je tak maličká-á,
chce si jen hrát.

Ona se tak předvádí,
celý týden dovádí,
ale mně to nevadí,
mám ji přece rád.

Jenomže zakrátko
vyrostlo koťátko,
je z něho kocour,
má kožíšek jak plyš,
zas ho má zmazaný-ý,
od bílé smetany-y,
už je tak zmlsaný-ý,
že nechce myš.

OVEČKY

Jak jen roztaje snůh,
pojednou na kopcích
stráně promění se
příchodem bílých stád.
Navečer píšť'alous –
halali, holahou –
píseň pastýřů je svolává,
než jdou spát.

Kraj zahoří odleskem červánků,
chce dát dobrou noc
bělostným beránkům.
Já jejich kouzlo znám,
svůj pozdrav posílám
všem těm spícím ovečkám
i ztichlým pastvinám.

PAPOUŠEK

Já mám vzácného papouška,
říká se mu kakadu.
Právě mi šeptá do ouška,
co uslyšel u susedů.

Ale teď ho musím prodat –
(cena je výhodná!)
naučil se opakovat
jen slova nevhodná.

Kdo v té výchově pochybil,
vrtá v hlavě tátovi.
Kdo ho tak mluvit naučil,
jen papoušek sám to ví...

PES

Dnes, dnes, dnes
utrh'se nám pes.

Pes, pes, pes
utek' právě dnes.

Přes plot zmizel v okamžiku
přečíst vzkazy u patníků.

Že se zaběh', neděsí nás,
však se vrátí zas.

Haf, haf, haf
na nás zaštěká,
raf, raf, raf –
je to přítel člověka.

ZAJÍČEK

Zazpívám ti písničku,
jen poslouchej, zajíčku:
hada v trávě
učím právě,
jak přednášet básničku.
K zajíčkovi připojil se
každý lesní tvor,
brzy spolu vytvořili
velkolepý sbor.
Byl to nápad přímo skvělý,
znali hodně písniček –
že si zpívá lesík celý,
zásluhu má zajíček.

KŮZLÁTKA

Dlouho malá kůzlátka
mámu prosila,
ať jim letos k vánocům
koupí mobila.

Někdo by se možná divil,
že měl nápad dost nevšední,
ale kozel prohlásil, že je moderní.

A tak máma užívá
správnou osvětu –
s kůzlaty teď rozmlouvá
po internetu.

HOLUBIČKA

Holubička sedla smutná na doubek,
že se někam ztratil její holoubek.
Toulá se, lítá někam opodál,
holubičce už dlouho nevrkal.

Holoubek shání jemné peříčko –
holoubatům táta staví
hezké hnízdečko.

ŠNEK

Dobře ví to každý šnek,
proč mu chybí dech –
vždyť si ten svůj domeček
nosí na zádech.

Zatím prý mu schází síly,
ale brzy bude v cíli!
Bude z něho maratónec –
úžasný je sportovec.

Trénuje prý ve skrytu
(kdo by to byl řek?)
i závody ve sprintu
naš milý pan šnek!

VLK

V stráni, kde rostl smrk,
doupě měl šedý vlk.
Trápení velké měl,
protože zoubek ho rozbolel.

At' si nestěžuje,
víme, proč to tak je!
Kdyby si pořádně čistil svůj chrup,
dnes by ho nebolel zub!

IV /

PÍSNÍČKY O RŮŽÍCH

2 zpěvníky

RŮŽE A ŠTĚSTÍ

Růže, ta prý štěstí nosí,
když ve váze zavoní –
stejně jak veselá píseň kosí
v zahradách trylkem zazvoní.
Ptám se proto růže bílé,
kdopak ji do té vázy dal.
Dozví se od růžičky spanilé,
kdo ji pro mne z lásky natrhal?
Vím, co štěstí znamená –
slyšet šťastný dětský smích...
Štěstí je, když touhou zmámená
vídám něhu v očích tvých.
Štěstí je, když kvetou růže
a člověk může
někomu je dát –
lásce celé srdce odevzdat.
Štěstí je, že máš mě rád...

RŮŽOVÁ POLKA

Když začnou hrát veselou,
hned celý sál se při ní roztančí,
zpíváme si s kapelou,
co máme všichni nejradši.
Až muzika oznámí,
že je to dnes tanec poslední,
krejcar jí dám,
jen ať zahraje nám –
spát půjdem, až se rozední.
Dneska nechci vstát ještě z postele,
vždyť byl včera náš velký bál,
až do rána jenom samé veselé
kapelník polky hrál.
K ránu cestou domů
řekl jsem, že ji mám rád.
Snad se v tajnosti uchová:
přesto, že jsme dnes vůbec nešli spát,
vyspal jsem se do růžova!

RŮŽE A KAMENÍ

Co to je – mít rád –
kdo zapomněl,
svoje srdce dát
někomu zas by chtěl.
Najevo jí dej,
že nechceš dál být sám,
lásku neodmítej,
s pokorou ji vítej
k vám.

Když do očí svých
se zahledíš,
teplem dlaní svých
něžně mě pohladíš,
moře polibků toužím ti dát i krást,
ty jsi mojí spásou,
můžeš mě svou krásou
zmást.

Osud nám dává
růže i kamení –
že se to stává,
je dobré znamení.

Přes hory kráčíš,
trnům se vláčíš,
za láskou jít –
ten cíl nedáš si vzít.

RŮŽE

Po cestě známé
zas kroky mé mě vedou,
večerní tmou
mě provází jen můj stín.
Proč jsem tu sám,
když chtěl bych tu být jen tebou –
co v srdci mám,
to zašeptám do květin.
Jak dlouho, ptám se,
smím tě mít pouze ve snách –
odpověď, zdá se,
je zatím ve hvězdách.
Tak aspoň písni povím,
že přání mívám,
jak svoji lásku
jednou snad smím ti dát.
Že tebe líbám,
o tom už dávno snívám –
ví to i růže,
jak tě mám vroucně rád.
Jak dlouho, ptám se,
smím tě mít pouze ve snách –
odpověď, zdá se,
je pouze ve hvězdách.

Hledám růži,
nejhezčí z krásných květů –
mámivou ta růžička vůni má.
K hezké růži
připojit chtěl bych větu –
dát ji toužím té,
která city mé zná.
Víš, dávno víš,
co chci říct růží,
svou lásku dát do dlaní tvých.
Nejen v mládí
srdce nám touha svádí,
mít se rádi –
to není vůbec hřích.

RŮŽE NAPOVÍ

Letní nocí ráda chodím,
za ruce se s milým vodím –
v podvečer procházím se
s hochem nesmělým
naším parkem setmělým.

V objetí tam se mnou stojí,
ale pusu dát se bojí.
Když už si neví rady,
ať jde do zahrady – kdoví,
snad mu bílá růže napoví.

Stříbrný měsíc
neprozradí nic –
co nám bílá růže napoví,
to nesmělá ústa dopoví.

Vím, kdo na mně čeká
tam, kde teče řeka.
Při měsíci
můžeš mi, lásko, říci
všechno, čím srdce přetéká.

RŮŽE NA ROZLOUČENOU

Jen stěží přemáhám dojetí –
ty už se nezeptáš, co je ti...
Jak je to možné, se ptám?
Člověk je najednou sám.
Že mně chceš opustit, nevěřím,
dívám se za tebou ke dveřím –
nemohu pochopit,
jak se to mohlo stát,
že mi naposled chceš sbohem dát.

Z lásky nám nezbylo nic,
už ani není, co říct –
jaká to zvláštní proměna,
ústa jsou najednou němá,
co bylo krásné když zmizí...
Byli jsme blízcí, jsme cizí
a tak ti dávám slzami smáčenou
růži na rozloučenou.

VYKVETLA RŮŽIČKA

Růže mi vykvetla na zahrádce –
říkala, ať ji dám svojí lásce.
Jenže já nevím, kdo mě má rád,
z lásky tě, růžičko,
já nemám komu dát.
Zvadla ta růže hned na druhý den,
z těch slibů o lásce zůstal jen sen.

Vzkázala růžička přes poupátka,
jestli vím, jak bývá láska sladká.
Řekla jsem – já nevím, růže milá,
láska mi mé srdce
zatím nezmámila.
Marně ji hledám – lidé říkali,
lásku prý dávno už nepotkali.

RŮŽOVÁ

Sám sebe se ptám,
co jí asi dám?
Zítra svátek má
jedna dívenka –
pěkné jméno má
moje Růžena,
já jí ale říkám
Růženka.

Mám ji hodně rád,
proto k svátku jí chci dát
tu nejhezčí vzácnou růži –
ta, když uschne,
svou krásu dál si uchová
jedna jediná.
Ze všech kytíček,
ze všech růžiček
je má nejmilejší
růžová.

Zítra večer přijdu k vám
dát k svátku dar,
s láskou do tvých rukou dám
těch voňavých růží pár.
Venku vedle oken tvých
ptačí sbor ti bude hrát.
Ostatní, co si přečteš
z květů růžových,
už víš: mám tě rád.

RŮŽE ZA ZÁCLONOU

Určitě každý z vás
ví to, jak plyne čas,
jak roky závratně běží,
touží se zastavit,
někdy i zpátky jít,
dokázat půjde to stěží.

Záměrům osudu
vzpírat se nebudu,
to v moci člověka není.
Růže za záclonou
v tvém okně snad
jednou život můj změní.

Růže lhát nedovedou,
nevím, komu tak voní,
poznat chci dívku záhadnou,
co se k těm růžičkám nakloní.
Já jí prozradím jednou,
dávno že ji rád mám.
Díky těm růžím za záclonou
štěstí snad přijde i k nám.

KDE RŮŽE KVETOU

Uběhlo snad jen roků pár,
najednou ti stáří stojí u dveří –
příslibům, že ještě všemu
šťastnému konec není,
rád každý z nás uvěří.
Touhy se ještě nechceme vzdát,
i když mládí zvolna odlétá,
vše se změnit může
v ten čas, kdy zas růže rozkvétá.

Růže když rozkvétají,
lákají svým krásným květem,
voňavý vzkaz nám dávají –
jenom s láskou jít máme světem.
Rád jejich poselství pošlu dál,
ať taky své srdce dáš!
Zdá se, jakoby se zázrak stal,
když lásku máš...

ZÁHON RŮŽÍ

Když mi první pusu dal,
šeptal tiše spoustu hezkých vět,
s ním se v okamžiku zdál
krásný celý svět.
Říkal, že jsem jeho milá,
jenže nebyla jsem jediná.
Když se láskou zapřísahal,
vím, že lhal.

Marně pro mě trháš
záhon bílých růží,
věř mi, že už nikdy nesrovnáš,
co mi za svou nevěru dlužíš.
Když jsi mou lásku zranil,
všecko krásné jsi zradil –
v duši mé je stálé zatmění,
nedočkáš se odpuštění.

RŮŽÍ POVÍŠ VÍC

Každému se jednou může stát,
že se s láskou setká,
splní se mu nejtajnější sen.
Svoje srdce smí někomu dát
a on řekne si, že prožívá
svůj nejkrásnější den.

O své touze verše píše,
ze snů šeptá tiše –
lásko, mám tě rád...
Souží se a nemůže spát,
když neví, jak té dívce
svoje city najevo má dát.

Růží povíš víc,
líp, než tisíc vět,
co si svojí lásce
nedokázal říct,
všechno, cos jí chtěl povědět.

S tou růžičkou do dlaní
předáš jí své vyznání –
z její vůně snad
bude bezeslova znát,
jak moc se ti líbí
a jak ji máš rád.

RŮŽE PRO ŠTĚSTÍ

Pořád to rozcestí hledám,
co u něho prý štěstí stojí...
Na žádné výmluvy nedám,
asi se mně štěstí bojí.
No tak už pojď sem, já spěchám,
nebo vážně budu zlej,
pořádného štěstí fůru chci mít sám,
něco s tím udělej!

Měl jsem kytičku
pro svou holčičku –
že prý štěstí v lásce nosí,
dal jsem jí růžičku.
Růže mě zklamala,
to dělat neměla.
Štěstí nepřinesla žádné –
asi proto, že to byla
růže umělá.

SPANILÁ RŮŽE

Náruč růží voňavých
toužím ti, má lásko, dát –
vlídný úsměv v očích tvých
potom snad uvidím plát.
Možná, že zítra mi odpovíš,
na co už dávno se ptám –
chceš-li mně ráda mít, jako mám já,
co s růží na dlani srdce ti dám.

Spanilá růže rozkveté
s nejhezčí vůní na světě,
do rukou tvých poupě vložím,
k němu svou lásku chci dát.
Za noci až hvězdy zazáří,
něžně tě pohladím po tváři,
možná tě políbím,
nic víc ti neslíbím,
jen že tě budu mít rád.

RŮŽE VOŇAVÁ

I s tou nejmenší květinou
život náš se stává krásnější.
Stejně tak i cit lidí dvou
způsobí, že celý svět
se zdá hned šťastnější.

Že jsem si směl vzít růži svou,
růžovému sadu něco dlužím –
díky ní jsem našel lásku mou...
Svoje díky posílám teď růžím.

Růže voňavá vůní řekne víc,
s láskou když ji tobě dávám –
já už vlastně nemusím říct nic.
Tak si růži vem,
je mým důkazem,
že když tě dnes,
moje lásko, políbím,
tak tě zítra zas uvidím.